Ik bleef

Ik bleef

Anita L'Espoir

Colofon

Auteur	Anita L'Espoir
ISBN	9789403946238
Omslagontwerp	Anita L'Espoir
Jaar van uitgave	2026
Uitgegeven via	Bookmundo

© 2026 Anita L'Espoir. Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Inhoud

Voorwoord 5

Waar Mijn Verhaal Begon 6

Het huis zonder armen 6
De riem en het poortje 7
Mijn broer stond ertussen 9
Honger had meer dan één naam 10
Drie straten verder 11
Niemand leerde mij nee 12
De kamer zonder klink 13
Haar handen wisten geen andere weg 14
Boven aan de trap 16
Mijn broertje met zwarte krulletjes 19
Mijn jongste broer 21
De rit naar nergens 22
Mijn stem achter het glas 23
De rechter keek weg 24
Twaalf jaar en jouw schild 25

De Jaren Zonder Thuis 27

Bank na bank 27
Vijftien jaar en geen sleutel 28
Buitenlucht 29
Verkeerde vrienden 30
Verdoven 31
Nachtkind 32
Ik lachte te hard 33
Een jas van niemand 34
Dwalen zonder bestemming 35

Inhoud (vervolg)

Zeventien 36

Zeventien en verliefd 36
De liefde die dreigde 37
Mijn moeders woord 38
Geen vangnet 39
Zwanger in een storm 40
Het kind tussen toen en nooit 41
Stilte na de keuze 42
Mijn broer en ik tegen de wereld 43
Niemand kwam 44
Toch werd ik achttien 45

Een Sleutel Van Mijzelf 46

Mijn eerste sleutel 46
Eenentwintig 47
Ik zette hem buiten 48
Mijn moeder ver van zichzelf 49
Mijn broertje aan tafel 50
Hulpverlener 51
Zorgen als beroep 52
De vrouw die regelt 53
Een huis dat ik zelf bouwde 54
Mijn handen leerden dragen 55

Moeder Van Drie 56

Drie harten buiten mij 56

Inhoud (vervolg)

Mijn oudste dochter 57
Mijn zoon 58
Mijn jongste meisje 59
Wietlucht 60
Mijn angst draagt hun namen 61
Moeder zonder voorbeeld 62
Schuld aan de keukentafel 63
Liefde met grenzen 64
Laat mij niet kiezen tussen vasthouden en loslaten 65

Liefde En Rouw 66

Mijn man 66
De dag dat stilte jouw plaats innam 67
Rouw woont niet netjes 68
Het kind dat ik verloor 69
Lege armen 70
Alles wat ik verloor 71

De Vrouw Die Bleef 72

De vrouw op de vloer 72
Opstaan is geen wonder 73
Mijn lichaam is een archief 74
Ik ben nog niet klaar 75
Terug naar mijzelf 76
Nawoord 80

Voorwoord

Deze gedichtenbundel is niet geschreven om medelijden te vragen. Het is geschreven omdat stilte te lang een deel van mijn verhaal heeft verteld. Er zijn jaren geweest waarin ik niet de woorden had voor wat mij overkwam. Ik was een kind dat probeerde te begrijpen waarom liefde pijn kon doen, waarom mensen die je moesten beschermen ook degenen konden zijn voor wie je bang was, en waarom hulp soms uitbleef op de momenten waarop je haar het hardst nodig had. Later werd ik een meisje dat dwaalde, een jonge vrouw die veel te vroeg volwassen moest zijn, een moeder van drie kinderen, een hulpverlener, een partner, een weduwe en steeds opnieuw degene die opstond wanneer het leven haar tegen de grond kreeg.

Deze gedichten vertellen niet alleen over geweld, misbruik, dakloosheid, drugs, verlies en rouw. Ze vertellen ook over liefde. Over mijn kinderen. Over mijn broer. Over de mensen die ik verloor. Over lachen terwijl je eigenlijk wilt huilen. Over doorgaan terwijl niemand ziet hoeveel kracht dat kost. En over langzaam ontdekken dat overleven niet hetzelfde is als leven.

Sommige herinneringen in deze bundel zijn scherp. Andere bestaan uit kleine beelden: een kleurboek boven aan een trap, een sleutel in mijn hand, een lege stoel, de geur van wiet, een deur die eindelijk van mij was. Juist die kleine dingen dragen soms het grootste verdriet.

Ik schrijf niet omdat ik alles begrijp. Er zijn vragen waarop ik waarschijnlijk nooit een antwoord zal krijgen. Ik schrijf omdat wat gebeurd is een plaats verdient buiten mijn lichaam. Omdat woorden kunnen vasthouden wat ik jarenlang alleen heb gedragen.

Maar ik schrijf deze gedichten niet alleen voor mijzelf. Ik schrijf ze ook voor de ander die zich misschien in een stukje van mijn verhaal herkent, voor iemand die in stilte iets draagt en denkt dat niemand begrijpt hoe zwaar dat kan zijn. Als mijn woorden één mens kunnen laten voelen: ik ben niet de enige, dan krijgt het schrijven nog een betekenis.

Onze verhalen hoeven niet hetzelfde te zijn om elkaar toch te kunnen herkennen. Soms wordt pijn iets minder eenzaam wanneer iemand anders er woorden aan geeft.

Wie deze gedichten leest, hoeft mij niet te redden. Ik vraag alleen om even naast mij te lopen. Niet om alleen te zien wat mij is aangedaan, maar ook wie ik ondanks alles ben gebleven.

Dit is geen verhaal over een vrouw die nooit brak. Dit is het verhaal van een vrouw die brak, verloor, verdwaalde, liefhad, rouwde, fouten maakte, opnieuw begon - en toch telkens weer iets in zichzelf terugvond. Ik bleef.

Waar Mijn Verhaal Begon

Het huis zonder armen

Mijn eerste herinneringen
hebben geen zachte randen.
Er was een huis,
maar ik weet niet
of ik het ooit thuis heb genoemd.
Een vader die naar drank rook,
een moeder die zelf
verdwaald leek in het leven,
kinderen die leerden luisteren
naar voetstappen op de vloer.
Ik kende geen armen
waarin ik vanzelfsprekend mocht verdwijnen.
Niemand trok een deken
over mijn angst.
Niemand zei:
je hoeft vandaag niets te dragen.
Dus droeg ik.
Mijn kleine lichaam,
mijn vragen,
mijn broer,
de spanning in de kamers,
de stilte na het geschreeuw.
Ik was vier jaar
en wist al:
sommige mensen
komen niet terug.
Misschien begon daar
mijn angst om mensen kwijt te raken.
Niet omdat ik zwak was,
maar omdat afscheid
mijn eerste taal werd.